

Uro og Spænding. Han vidste endnu ikke med Sikkerhed, hvem Enslev havde bestemt sig for, og denne Uvished havde slaaret sig paa hans Mave, saa han hele Dagen havde maattet tage Draaber. Han følte sig som paa et gyngende Skibsdæk og satte i Øjeblikket alt sit Haab til sin Kones Forførelseskunster.

Efter Bordet blev Kaffen anrettet inde i Havesalen. Enslev tog Plads i en af Sofaerne med Fru Vilhelmine ved sin Side og gav Kur. Dørene stod aabne til det Fri, hvor en stormvarslende Aftenhimmel farvede Træernes Toppe febrerrøde.

Jytte var straks gaaet hen til Pastor Gaardbo. Hun havde set, at Enslev ikke havde gengældt hans Hilsen, da de mødtes under Optrædet fra Bordet, og det harmede hende. For alles Øjne gav hun ham Haanden, og siden fulgtes de ned i Haven. Herude gik de rundt omkring den forreste Græsplæne, mens nogle Herrer, der havde søgt ud paa Verandaen med deres Kaffe-kopper og Cigarer, stak Hovederne sammen og hviskede om dem.

Jytte havde et Skindslag over Skuldrene. Præsten holdt Hænderne og sin Straahat bag paa Ryggen. Han havde beredt sig paa at forlade Selskabet, saasnart han havde sagt hende Farvel. Jytte, der undrede sig over, saa lidt han selv var anfægtet af den Uvilje, han havde mødt, spurgte ham om Grunden, og han tilstod da, at han ikke var kommen her for Selskabets Skyld, men alene, fordi han havde hørt, at hun skulde rejse den næste Dag.

„Jeg maatte dog sige Dem Farvel. Jeg har haft saa megen Glæde af at træffe Dem, Frøken Abildgaard! ... De tilgiver nok, at jeg siger det saa lige ud.“

Hans Tone var mild og rolig, og Jytte saae ikke, hvor bleg han var om Munden, og at han undertiden maatte lukke Øjnene for at samle sig.

To Gange gik de Græsplænen rundt. Saa drejede de ind i Lindealleen, der førte dybere ind i Haven. Det kom ganske af sig selv, fordi de begge to ønskede sig bort fra de kontrollerende Øjne deroppe paa Verandaen. Jytte havde nok betænkt sig et Øjeblik. Men hun følte selv Nødvendigheden af, at de fik talt